rnedaaben i Guds Ords Lys.

(Af A. M. Andersen.)

Naar jeg her foretager mig at skrive
le Ord om Barnedaaben, da sker det
lge Opfordring.
Saa længe vi omgives af Barnedaabs-
Kastere, er det jo naturligt, at det er
vendig', snart et Sted og snart et
det, at vi, der selv ere døbte som
rn, og som døbe Børn, gjøre Rede
vor Daabs Grund i Guds Ord.
Skjønt jeg er fuldt enig med vor
herske Kirkes Lære om Daaben, er det
e min Agt her at fremstille denne, ej
ller nogen anden barnedøbende Kirkes
aabslære og bevise saadan LæresGrund
Guds Ord. Heller ikke har jeg i Sin-
at gjennemgaa eller imødegaa Bapti-
rnes elle andre Barnedaabsforkastere
aabslære. Den ene eller den anden
rkeafdelings Lære er ikke Hovedsagen.
Lad mig ogsaa her til Begyndelse sige,
skjønt Historiens Vidnesbyrd i dette
pørgsmaal ingenlunde er uden Værdi,
a er det dog heller ikke det, der gjør
dslaget. Baade Kirkelære og Kirkeskik
aa bøje sig for Guds Ord. I Over-
sstemmelse med det kunne de gjøre stor
nytte; men imod det formaa de intet.
En Sjæl, der er bleven vakt til alvor-
g Bekymring i sin Salighedssag, og
mderfor ogsaa er bekymret for at kom-
e til Sandhedserkjendelse angaaende sin
Daab, tilfredsstilles ikke af ringere Au-
oritet end med Guds eget Ord, og det
r nærmest saadannes Trang vi med disse
injer ville søge at imødekomme. Da
iden desuden er knap, og Rummet be-
rænset, skulle vi indskrænke os til, hvad
er er Hovedsagen, at undersøge Barne-
aaben i Guds Ords Lys.

Da Emnet omfatter Daaben i og for
ig og tillige Barnets Forhold til Daa-
en, maa vi undersøge 1. Daaben, 2.
Barnets naturlige Tilstand, 3. Barnets
Forhold til Guds Rige, og 4. Barne-
daaben.

1. Daaben.

Hvad siger Guds Ord om Daaben? Vi skulle se.

Matth. 28,19: Gaar hen og gjører alle Folk til Disiple, døbende dem ind i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands.*)

Her have vi Beretningen om Daabens Indstiftelse og selve Jesu Ord og Befaling til hans Disiple om Daaben. Det, vi derfor først skulle mærke os, er, at Daaben hidrører fra ingen ringere end Jesus selv. Dernæst skulle vi mærke os Indholdet af de anførte Ord. Her betegner Jesus Daaben som et Middel, hvorved hans Apostler skulle gjøre Folk til hans Disiple, idet de ved Daaben indlemmede dem i Samfund med den treenige Gud. Mindre indeholde visselig ikke disse vor Frelsers Ord. Det efterfølgende Vers skulle vi senere tage i Betragtning.

Angaaende hvem Jesus befalede at døbe, mærke vi os her allerede Udtrykket „alle Folk". Det kommer senere i Betragtning.

Mark. 16,16: Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt. Det er et andet Udsagn af Jesus selv om Daaben, ogsaa i Forbindelse med Daabens Indstiftelse og Apostlernes Udsendelse at gjøre Disiple. Her knytter Jesus Saligheden til Daaben i Forbindelse med Tro. Uden Tro skjænker Daaben ikke Salighed; men i Forbindelse med Tro er den her af vor Frelser selv betegnet som et Middel til Salighed. Ogsaa dette Sprog maa senere komme i Betragtning i Forbindelse med Barnedaaben.

Ap. Gj. 2,38: Omvender eder og lader eder døbe i Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave.

Her se vi, hvorledes Apostlerne havde opfattet Herrens Befaling om Daaben. Alle, som ville omvende sig, formane de til at lade sig døbe i Jesu Navn til deres Synders Forladelse og til Delagtighed i den Helligaands Gave. Den, der ikke her ser Daaben betegnet som et Frelsesmiddel, han maa ikke kjende, hvad det er at faa sine Synders Forladelse og blive delagtig i Aandens Gave, eller ogsaa maa han være blindet af Partisind.

Rom. 6,3–4: Vide I ikke, at vi, saa mange, som ere døbte til Kristus Jesus, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er opreist fra de døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet.

Nogle synes heri ikke at se synderlig andet end en Forskrift for Daabsmaaden; men end ikke selve Ordene give mindste Anledning til her at finde saadan Forskrift, og Forbindelsen, de staa i, viser, at Paulus har noget helt andet for sig end at give Forskrift om Daabsmaaden. Han formaner i det 6te Kap. af Romerbrevet til ikke at blive ved i Synden, men vandre i et nyt Levnet, eller til Helliggjørelse, og i de anførte Ord betegner han da Daaben som Midlet, hvorved de troende ere satte i Forbindelse med Kristi Død og Opstandelse, og hvorfra de skulle hente Kraft til at dræbe det gamle Menneske og vandre med Kristus i et nyt Levnet.

Gal. 3,27: Thi I, saa mange, som ere døbte til Kristus, have iført Kristus.

Dette Udsagn om Daaben er meget letfatteligt. Daaben kaldes her uden videre en Iførelse af Kristus, og hvad derved skal forstaaes, ved nok enhver, der er iført Kristi Retfærdighed i Stedet for sin egen Synd. At et Menneske ikke kan afføres Kristus ved Vantro, eller at alle døbte Mennesker vandre i Kristus, det siges her jo, vel at mærke, ikke.

Tit. 3,5: Ikke for de retfærdige Gjerningers Skyld, som vi have gjort, men efter sin Barmhjærtighed har han frelst os ved Gjenfødelsens Bad og Fornyelsen ved den Helligaand (efter Græsken egentlig: ved den Helligaands) Gjenfødelses og Fornyelses Bad.

Her kaldes Daaben den Helligaands Gjenfødelses og Fornyelses Bad, og det siges lige ud, at Gud derved har frelst os. Daaben er saaledes i dette Vers paa dobbelt Maade betegnet som Frelsesmiddel.

1 Pet. 3,21: Hvis Modbillede, Daaben, nu frelser os, hvilken ikke er en Renselse fra Kjødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud.

Peter gaar saa langt, at han ligefrem siger, at Daaben frelser os, og betegner den som det Middel, ved hvilket vi komme i Pagtsforhold til Gud. Stærkere kan der ikke vel tales om Daaben som Frelsesmiddel.

Der findes flere Udsagn om Daaben i det ny Testamente; men de anførte ere de væsentligste Udsagn om den af Jesus indstillede Daab, og det er jo kun den, vi her have med at gjøre.

Og hvad er saa den samlede Hovedsum af det, de anførte Skriftsteder lære om Daaben?

Til at betegne, hvad Daaben er, bruges følgende Udtryk: „Døbe dem i (ind i) Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands" — „døbte i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse" — „døbte til Jesus Kristus" — „til hans Død" — „døbte til Kristus" — „den Helligaands Gjenfødelses og Fornyelses Bad" — „en god Samvittigheds Pagt med Gud", og, om hvad den virker mærke vi os følgende andre Udtryk: „gjøre til Disiple" — „hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig" — „begraven med ham ved Daaben, paa det .... vi skulle vandre i et nyt Levnet" — „have iført Kristus" — „frelste os ved" osv. — „Daaben frelser os". Det behøves visselig ikke at ses gjennem Partibriller for at blive forvisset om, at Jesus og hans Apostle i de anførte Steder lære, at Daaben er et Frelsesmiddel, et Naademiddel, et Middel til Delagtiggjørelse i den af vor Frelser for alle Syndere forhvervede Naade, Syndsforladelse og evig Salighed. Det er altsaa det første store Resultat, vi have vundet ved at se vor Daab i Guds Ords Lys, at vi vide, at den er ikke blot en Ceremoni eller Lydighedshandling, men et virkeligt Naade- og Frelsesmiddel, hvorigjennem den treenige Gud møder den enkelte forløste Synder og under Navns Nævnelse optager ham (hende) i sit Samfund og gjør ham til sit Barn og Arving til alle hans Riges Goder.

2. Barnets naturlige Tilstand.

Er Barnet, som det fødes til Verden, en Synder? har det en af Synden fordærvet Natur eller ej? Hvad svarer Guds Ord paa disse Spørgsmaal? Vi skulle se.

Rom. 5,12 læse vi: Synden kom ind i Verden ved et Menneske, og Døden ved Synden, og saaledes trængte Døden igjennem til alle Mennesker, idet de syndede alle. Sammenlign hermed, hvad der i samme Brevs tredje Kapitel siges om Syndeforderfelsens Almindelighed. Baade der og i det anførte Vers siges det klart og tydeligt, at alle have syndet. Nogle ville maaske gjøre samme Indvending, som vi før have hørt, at der dog ikke er nævnt Børn, og at „alle" ikke al Tid er at tage i absolut Betydning. Det faar være sin Sag; derom skulle vi ikke her trætte. Men da her staar at Døden trængte igjennem til alle Mennesker, fordi de syndede alle, saa maa det først bevises, at Døden ikke er naaet til Børnene, før det nytter at tale om, at Synden ikke er naaet til dem. Nej, Børnene ere visselig ikke her undtagne. Men vi skulle se flere Steder.

Efes. 2,3: Iblandt hvilke ogsaa vi alle forhen vandrede i vort Kjøds Begjerligheder, idet vi gjorde Kjødets og Tankernes Vilje, og vare af Naturen Vredens Børn, som og de andre.

Videre Joh. 3,6: Hvad, som født er af Kjødet, er Kjød.

Mærk her Udtrykkene: „Kjøds Begjerligheder", Kjødets og Lysternes Vilje", „af Naturen Vredens Børn", født af Kjødet". Her siges det da, saa enhver kan fatte det, at alle uden Undtagelse ere af Naturen fordærvede og under Guds Vrede, og at Børn ere medindbefattede, det er jo lige saa vist, som at de ere fødte af „Kjød", nemlig paa naturlig Maade. Disse to Steder vise netop Synden og Syndefordærvelsen tilbage til Naturen og Fødselen, og hvor kan der da være Mulighed for nogen Undtagelse!

Men endnu et Sted. Sal. 51,7: Se, jeg er født i Misgjerning, og min Moder har undfanget mig i Synd.

Meningen af disse Ord er ingenlunde, hvad man har hørt paastaa, at Davids Undfangelse skulle være en Synd og hans Fødsel en Misgjerning. Slig Udlægelse er kun en Udflugt for at undgaa at erkjende den ydmygende Sandhed, som Ordene indeholder, nemlig at Misgjerning og Synd gaa saa langt tilbage som til et Menneskes Fødsel og Undfangelse. Om det end maatte stride imod mange Menneskers Fornuft og Erfaring, saa staar det dog fast; thi i slige Tilfælde er det ikke Guds Ord, men Menneskets Fornuft og Erfaring der lyver.

Det er saa det andet vigtige Resultat, vi have vundet af Guds Ord, at vi med fuld Sikkerhed vide, at Barnet er delagtigt i Slægtens Synd og Naturfordærvelse, og deraf følger da med Naturnødvendighed, at det er under den Forbandelse, som hviler over over Slægten for Syndens Skyld, eller med andre Ord, at det saa vel som ethvert andet Menneske trænger til at blive delagtiggjort i den ved Kristus forhvervede Forløsning for at blive salig. Med denne Sandhed i Erindring gaa vi over til det næste Punkt.

3. Barnets Forhold til Guds Rige.

At Mennesket, som det fødes, er uden for Guds Rige, og at det for at komme derind trænger til at frelses, det er allerede bevist i det foregaaende. Til yderligere Stadfæstelse af denne Sandhed skulle vi dog minde om Hebr. 12,14: Uden Hellighed skal ingen se Herren, og Aab. 21,27: Og intet urent skal komme ind i den (den hellige Stad). Et Menneske, selv om det er nok saa lille og ungt, kommer saaledes ikke ind i Guds Rige uden først at være renset fra sin Synd og Urenhed.

Det næste Spørsmaal bliver, om Mennesket som Barn er skikket for at blive frelst, for at blive delagtiggjort i Guds Riges Goder. Herpaa giver Guds Ord tydelige Svar.

Matth. 18,3: Sandelig siger jeg eder: uder I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.

Mark. 10,14—15: Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til. Sandelig siger jeg eder: hvo som ikke annammer Guds Rige som et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.

Her tales visselig forstaaeligt om Barnets Forhold til Guds Rige. Ingen maa nu af de anførte Vers gjøre for rask en Slutning og mene, at de ophæve, hvad før er sagt, idet her siges, at Guds Rige hører Børnene til. Her staar da ikke, at de fødes til Verden i Guds Rige. De Børn, her er Tale om, vare nemlig Børn, som stode i Pagtesforhold til Herren, og for øvrigt medfører Udtrykket: „Guds Rige hører saadanne til" ikke med Nødvendighed, at de vare delagtige deri, men vel, at det var for dem, og at de vare skikkede for at optages deri. Barnet sættes her som Mønster for den voksne, der vil indgaa i Guds Rige, og da kan der aldrig være Tale om, at Barnet skulde blive voksent for at komme derind.

Dette indrømmes ogsaa af Barnedaabsforkastere; men saa møde de os med den Forklaring, at Barnet uden noget Middel eller Naadehandling er delagtiggjort i Kristi Gjenløsning. Derpaa kunne vi svare med et Spørgsmaal: Hvor staar det skrevet? og de skulle blive os Svar skyldige. Visselig naar Oprejsningen i Kristo lige saa langt som Faldet i Adam, saa Kristi Forsoning ogsaa er fuldgyldig Betaling for Barnets Synd. Men om den erhvervede Frelse uden videre skulde være overført paa Barnet, saa er det vanskeligt at indse, hvorfor den ikke ogsaa skulde være overført paa alle voksne; desuden have de jo ogsaa en Gang været Børn.

Men om end den givne Forklaring holdt Stik, hvad den ikke gjør, saa var Sagen ikke klar; thi hvad her er Tale om, det er ikke Barnets Retfærdiggjørelse, men dets Gjenfødelse. Dets medfødte Natur maa undergaa en Grundforandring, for at Barnet skal kunne komme i Guds Rige.

Joh. 3,3: Uden nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige, og V. 5: Uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke se Guds Rige.

Vi forbigaa her det Spørgsmaal, om der ved „Vand og Aand" forstaas Daaben eller ej. Men lige fuldt siges der i begge Vers, og lige fast staar det, at det er absolut nødvendigt at blive gjenfødt for enhver, som vil komme ind i Guds Rige. Ogsaa er der uomtvistelig i Vers 5 peget paa er Middel, hvorved dette sker, og om dette Middel ej er Daaben, da bliver det en Gaade, hvor vi have det Middel, som her peges paa.

Endelig skulle vi minde om, at Børn i den gamle Pagt bleve optagne i Samfund med Herren paa ottende Dag. Det har sin store Værd ogsaa i den nye Pagts Tid, naar der spørges om Barnets Skikkethed for at optages i Guds Samfund. Herren kan da aldrig have skiftet Sind, saa han i den gamle Pagt vilde tage Børn ind i sit Naadessamfund, men ikke i den nye Pagt! Heller ikke kunde en Forandring heri grunde sig paa, at Barnenaturen har forandret sig.

Endelig skulle vi minde om Guds Forening med Mennesket i Kristi Person. Denne Forening gaar lige saa langt tilbage, som Synden og dens Fordærvelse, nemlig til Fødsel og Undfangelse. Hvor ubegribeligt det end er og bliver for Fornuften, saa er det lige klart lært i den hellige Skrift, at Foreningen af Gud og Menneske ikke skete ved, at Gud tog Bolig i et voksent Menneske, men ved Frelserens Undfangelse af den Helligaand i Jomfru Marias Liv. Det er selve Grundbeviset for, at Mennesket ikke behøver at blive stort og vist for, at Gud skal kunne forene sig med det; Barnet er og bliver her Mønster for den voksne. Dermed gaa vi over til sidste Punkt.

4. Barnedaaben.

Naar der siges Barnedaab, bør det maaske for at undgaa Misforstaaelse bemærkes, at dermed ikke menes det aller mindste forskjelligt fra, naar vi sige Daaben. Barnedaaben mener Daaben anvendt paa Børn. Og lad os med det samme sige, at det er ikke Personen' der døbes, som gjør Daaben til, hvad den er. Hans Størrelse eller Alder gjør intet til Sagen. Jesus har ene og alene ved sin Indstiftelse af Daaben gjort den til, hvad den er, og det gjælder baade den, der døber, og den, der døbes, at de hverken kunne lægge til eller tage fra. Enhver Daab, der er udført efter Jesu Indstiftelse, er en ret Daab, selv om baade den, der modtager Daaben, og den, der meddeler den, vare vantro. Men, som før sagt, den virker ikke Salighed, uden naar den modtages og bevares i Tro. Med denne Forbemærkning gaa vi over til Besvarelsen af Spørgsmaalet, om Børn bør døbes.

Vi have set, baade at Daaben er et Frelsesmiddel, og at Barnet som „undfanget i Synd og født i Misgjerning" trænger til at frelses, og tillige at det er skikket til at tage imod Frelsen og indlemmes i Guds Rige. Hvad er da naturligere, end at det ved Daaben gjøres til Jesu Disipel og indlemmes i den treenige Guds Samfund! Men lad os se, hvad Guds Ord siger derom.

Vi tage atter Indstiftelsesordene frem, Matth. 28,19: Gaar hen og gjøre alle Folk til Disiple, døbende dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands, og her tage vi det følgende Vers med: lærende dem at holde alt, hvad jeg har befalet eder.

Man har ofte paastaaet, at det ikke er befalet i Bibelen at døbe Børn; men med samme Ret kunne vi svare og sige, at Jesus heller ikke særlig har befalet at døbe voksne. Han har befalet at døbe „alle Folk", og saa længe der findes Børn i ethvert Folk, maa Befalingen gjælde Børn saavel som voksne Mennesker. Og Daaben er netop sat som Middel til at gjøre Menneskene til Jesu Disiple. Her kunde saa svares, at Beretninger om, hvem Apostlerne døbte, som f. E. Ap. 2,38, viser jo, at de døbte kan voksne Mennesker, som vare komne til Omvendelse og Tro, — og saadan svares der jo gjerne af Barnedaabsforkastere. Men den Paastand er for det første ikke fuld sand. Thi der berettes os i det 16de Kap. af Ap. Gj. først, at „Lydia og hendes Hus blev døbt" (V. 15), og dernæst at Stokmesteren i Filippi (V. 33), „han selv og alle hans bleve døbte". Vi paastaa ikke at der var Børn i disse to Familier; men da der er Børn i de fleste Familier, og da der netop siges: „hun og hendes Hus", „han og alle hans", saa tør vi da heller ingenlunde paastaa, at her ikke var Børn, som bleve døbte. Men om der end ikke var berettet om andre end voksnes Daab, saa beviser det jo intet imod Barnedaaben. Beretningerne kunne da ikke træde i Befalingens Sted. Desuden indeholde de intet Forbud mod ogsaa at døbe Børn. Og de to paapegede Steder stemme jo nøjagtig med Befalingens Betegnelse af, hvem der skal døbes, nemlig „alle Folk", - kun er man sikrere paa, at der er Børn i ethvert Folk end i enhver Familie. For øvrigt er det her i Orden at minde om, at vi ingenlunde løsrive Daaben fra Undervisningen i Guds Ord. I Matth. 28,19. 20 hedder det jo: „Gjører dem til Disiple, døbende dem .." „lærende dem .." Her har Jesus sat Daaben og Ordet ved Siden af hinanden som Naademidler; og ve den, der vil løsrive den ene fra den anden. Men at Daaben blev begyndt som Voksendaab, det laa jo i Sagens Natur. Ligeledes maa vore Missionærer begynde med Voksendaab ude i blandt Hedningerne; og hvor det sker, maa Ordets Prædiken gaa foran Daaben, for at de voksne Mennesker kunne omvendes og blive som Børn; thi uden det tør vi ikke imod Jesu Ord ved Daab indtage dem i Guds Rige. Først naar der grundet en kristen Menighed, er det, der bliver Tale om at døbe Børn; thi ogsaa her maa Ordet komme til, ikke for atgjøre dem skikket for at modtage Daab og gjennem den indlemmes i Guds Rige, men for at de, „naar de opvokse, kunne blive ved Kristum ligesom de ved Daaben ere indpodede i ham".

Vi ere saaledes slet ikke bange for at se paa Bibelens Beretninger om voksnes Daab; det er kun, som vi ville vente det. Befalingen om at døbe „alle Folk„ staar lige fast.

Endnu skulle vi i Korthed drøfte Spørgsmaalet om Troens Forhold til Daaben. Der staar jo, som vi have set, Mark. 16, 16: „Hvo som tror og bliver døbt osv." Er Troen ikke her sat som absolut Betingelse for Daabens Modtagelse? Og Rom 10, 17 læse vi, at „Troen kommer ved Hørelsen". Hvor kan da Barnet tro, være skikket for Daabens Modtagelse? Til sidste Sprog faa vi først bemærke, at der staar da ikke, at Troen ikke kan komme uden ved Hørelsen. Ogsaa angaaende Troen som absolut Betingelse for Daabens Modtagelse er der jo forud sagt, at den er absolut nødvendig, om den skal have frelsende Virkning. Men om Mangel paa Tro skulde gjøre Daaben ugyldig, saa maatte ogsaa den voksne, som har modtaget Daaben uden Tro (og sligt sker jo), døbes om. Men for øvrigt paastaar vi ogsaa, at Barnet har den Tro, som kræves for at modtage Daabens Naadegave. Vi kunne godt lade Matth. 12,6: „disse smaa, som tro paa mig" fare som Bevis, i Betragtning af at her tales om Børn, der ere saa store, at de kunne „forarges". Men vi maa fastholde det foregaaende tredje Vers: „Sandelig siger jeg eder: Uden I omvende eder og bliver som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige". Her siges, at det at omvende sig er at blive som Børn, og Omvendelse indbefatter visselig Tro. Et omvendt Menneske er et troende Menneske; men da maa Barnet, Mønstret for den voksne, ogsaa have Tro. Og Mark. 10,15: „Hvo, som ikke annammer Guds Rige som et lidet Barn osv." maa vi ogsaa fastholde. Thi hvormed annammes Guds Rige? er Troen ikke den Haand, hvormed det sker! Eller lad os spørge med baade det nys anførte og med det i foregaaende Vers forekommende Udtryk „Guds Rige høre saadanne til", for Øje: Hvordan skal Guds Rige kunne tilhøre Barnet og annammes af det, og Daaben som en Del af Guds Rige skulde ikke tilhøre det! Den skulde det ikke kunne annamme! Nej, den Gud siger om, at den kan annamme Guds Rige, den tør vi ikke frakjende Tro.

Endnu et Par Skriftsteder. I det før anførte Vers, Mark. 16,16, staar der: „Men hvo, som ikke tror, skal fordømmes", og Hebr. 11,6 læse vi: „uden Tro er det umuligt at behage Gud". Skulde Barnet nu være i de ulykkelige Menneskers Tal, som ikke tro, saa var det da ogsaa umuligt, at det kunde behage Gud, ja saa maatte det fordømmes!

Men Gud være takket og priset, at han har givet Barnet saa vel som den voksne Adgang til Frelsen i Kristus og sagt os, at Barnet kan annamme Guds Rige. Saa bære vi vore Børn trøstig hen til „Gjenfødelsens og Fornyelsens Bad", forvisset om, at Herren med Glæde tager imod dem, og at de ogsaa tage imod hans Naade.

Maatte de og vi lige saa sandt blive ved Kristum, som vi ved Daaben ere indpodede i Samfundet med ham.

Saa vil jeg slutte med den Henvendelse til Læseren: Tvivl aldrig paa din Daabs Rigtighed; den er fast grundet i Guds Ord og fejler ikke. Men en Fare, som ligger meget nærmere, er den, at du maaske ikke lever i din Daabspagt, i Troen paa din Frelser; og da bliver du fordømt, om du ikke omvender dig. „Thi hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke tror, han skal blive fordømt."

*) Saaledes staar der, som nu almindelig bekjendt, i Grundteksten, og dermed svarer den nye engelske Oversættelse nøjagtig.

Udlandet.

Frankrig. — Bladet "La Paix", der synes at tale af Inspiration, fremsætter Muligheden af en fælles Forstaaelse mellem Frankrig og Tyskland der har almindelig Afvæbning til Hensigt. Bladet mener at Kejser Wilhelm vil opbyde alt for at opnaa dette Resultat.

Rusland. — En Landeplage lægger i denne Tid dens straffende Haand paa den sydlige Del af Rusland. Det er Markmus i utallige Skarer, der ødelægger alt, hvad der gror paa Markerne, opæder Kornet i Laderne og har saagar opædt flere hundrede Svin. De væmmelige Dyr gaar nu i nordlig Retning, idet de svømmer over Floder og klatrer over Bjerge. Befolkningen staar magtesløs over for denne Fjende.

Brasilien. — Den provisoriske Regjering har nu overdraget et Antal erfarne Statsmænd det Hverv at gjøre Forslag til en Grundlov, der skal gjælde for den ny Republik. De For. Staters Forfatning skal nok til Dels afbenyttes som Mønster, men man vil prøve paa saa godt som muligt at drage Nytte af de For. Staters hundredaarige Erfaring og undgaa de Svagheder, der sneg sig ind i deres Konstitution. Landet skal inddeles i Stater, Provindser og Territorier. Hver Stat skal have dens egen Forsamling og Nationalforsamlingen faar ikke anden Myndighed end den, der fordres for at garantere en republikansk Regjeringsform. Blandt de Reforme, der indføres, kan nævnes: Slaveriets Afskaffelse, Adskillelse af Stat og Kirke, Presse- og Religionsfrihed og Ret for Udlændige at erhverve sig Borgerret.

Spanien. — Anti-Carlisterne i Valencia er komne i en voldsom Bevægelse, der skriver sig fra at Carlisternes Anfører Markien af Cerralbo, ankom til Byen. Flere tusinde Anti-Carlister samledes ved Banegaarden og under Skrig og Hujen fulgte ham til Hotellet, som de prøvede paa at brænde af efter de undervejs havde smadret en Mængde Vindusruder. Soldaterne maatte da ud og skyde paa Folkemængden inden den vilde skilles, hvor ved mange blev saarede. En Pøbelhob paa 2,000 Mand banede sig Vej til Carlisternes Klubværelse og stak Inventaret i Brand. En anden Bande forsøgte at sætte Ild paa en Kirke, men blev heri hindret af en Afdeling Tropper. Det varede indtil længe efter Midnat før Orden blev gjenoprettet. Tropperne besætte endnu forskjellige Punkter i Byen.

Italien. — Roms Finanser er i en yderst slet Forfatning og almindelig Bankerot synes at staa for Døren. — Stanley ankom i Torsdags til Brindisi fra Afrika. Ved Landgangen blev han modtaget af en Deputation af Borgerne, der i høje Udtryk berømmede ham og hans Gjerninger, men Stanley kunde ikke gjøre andet end glo paa dem i stum Forbauselse, da han nemlig ikke forstaar Italiensk. Bedre gik det, da den engelske Vice-Konsul kom og bød ham Velkommen i hans Modersmaal. Efter Ankomsten til Hotellet modtog Stanley en Note fra Premierminister Crispi, der i meget smigrende Udtryk hentydede til hans store Gjerninger og endte med at opfordre ham til at blive Italiens Gjæst. Stanley takkede for Indbydelsen, men han havde arrangeret at rejse til Brüssel.

M. Mickelson,

Notary Public,

St. Paul, Nebr.

Har flere fortrinlige Farme billigt for Salg eller Bytte. Sælger Dampskibs- og Jernbanebilletter paa Henstand eller for Kontant. Udlaaner Penge i Farme til laveste Rente. Assurerer alt, hvad assureres kan, i udmærkede Kompagnier til allerbilligste Præmie.

Hans Office er i P. G. Shanstroms Butik.

Liquor License Notice.

Notice is hereby given that on the 8th day of April, 1890, Frank Hart filed his application, petition and bond with the board of trustees of the village of Dannebrog, Howard County, Nebraska, praying that a license be issued to him to sell malt, spirituous and vinous liquors as a beverage in the said village of Dannebrog for one year commencing May 1st, 1890.

Any objection, protest or remonstrance to said application must be filed on or before the 25th day of April, 1890.

Dated April 8th, 1890.

Jno. G. Schlytern,
Village Clerk.